

“ความงาม” ของผู้หญิงในสังคมชายเป็นใหญ่ และโลกของทุนนิยมในละครชุดเกาหลี *Oh My Venus*

กัลยรักษ์ หมั่นหาดี*

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งศึกษาละครชุดเรื่อง *Oh My Venus* (ไม่อ้วนเอาเท่าไร) จากสาธารณรัฐเกาหลี ออกอากาศในปีพ.ศ.2558 ทางช่อง KBS2 ในประเด็น “ความงาม” ของผู้หญิงในสังคมชายเป็นใหญ่และโลกของทุนนิยม จากการศึกษาพบว่า วัฒนธรรมความงามของชาวเกาหลีได้นั้นยึดโยงกับสภาพร่างกายภายนอก คือการมีรูปลักษณ์ที่สวยงามเพื่อให้ผู้ชายและสังคมประทับใจและเป็นที่ยอมรับ ในบทความนี้ยังพิจารณา “ความอ้วน” ผ่านมุมมองจากสังคมแบบชายเป็นใหญ่ที่ผู้ชาย ปฏิเสธความอ้วนของผู้หญิง ทำให้ผู้หญิงอ้วนเป็นชายขอบรวมถึงเข้ามามีบทบาทในการควบคุมและจัดการกับเรือนร่างของผู้หญิงอีกด้วย

คำสำคัญ: ผู้หญิงเกาหลี; ความอ้วน; ความงาม; ละครชุดเกาหลี

* นิสิตปริญญาโทชั้นปีที่ 2 ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ติดต่อที่: stars28@outlook.com

The “Beauty” of Women in Patriarchal Society and Capitalism in Korean Series *Oh My Venus*

Kanyarak Munhadee*

ABSTRACT

The article aims to study the Korean series named *Oh My Venus* (*Mai Auon Auo Thaorai*) in 2015 from KBS2 for analyzing the meaning of “beauty” under the patriarchal society and capitalism. The study reveals that Korean beauty culture connected to the physical beauty. It is to have a splendid body for the man and the society to be impressed and accepted. In this article also focuses on “fatness” through patriarchal perception which denied female fatness and marginalized fat women included controlling and managing female bodies.

Keywords: Korean women; fatness; beauty; Korean series

* A second year master degree student at the Department of Comparative Literature, Faculty of Arts, Chulalongkorn University, e-mail: stars28@outlook.com

บทนำ

ละครชุดเกาหลี (Korean Series) ประสบความสำเร็จในประเทศไทยอย่างมาก เนื่องจากมีโครงเรื่องแบบรักพาฝัน ส่วนใหญ่เกี่ยวกับผู้ชายที่มีฐานะหน้าที่การงานที่ดี และมาหลงรักนางเอกที่ขัดสนซึ่งในตอนสุดท้ายทั้งสองมักได้ครองรักกันอย่างมีความสุข หลายเรื่องมุ่งนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลี เช่น *แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง* ฉายในประเทศไทยในปี .ศ.2546 แต่หากจะกล่าวถึงละครชุดเกาหลีที่แพร่หลายในหมู่วัยรุ่นไทย มักจะเป็นละครชุดเกาหลีที่มีโครงเรื่องแบบรักพาฝันและแสดงวิถีชีวิตหนุ่มสาวชาวเกาหลีใต้ซึ่งในกรณีศึกษาของบทความนี้คือละครชุดเรื่อง *Oh My Venus* หรือในชื่อภาษาไทยคือ *ไม่อ้วนเอาเท่าไร* ฉายทางช่องเคบีเอส 2 ในปีพ.ศ.2558

Oh My Venus กล่าวถึงความกดดันของพระนางที่ฝ่ายหนึ่งเป็นโค้ชหนุ่มหล่อ และอีกฝ่ายเป็นทนายความสาวที่เคยสวยและเป็นบุคคลดังในโรงเรียน แต่ทว่าในปัจจุบันเธอกลับมีรูปร่างอวบอ้วน โดยผู้ชายส่วนใหญ่ในเรื่องมีทัศนคติต่อความอ้วนของผู้หญิงในแง่ลบ และให้คำนิยามถึงข้อดีของการที่มีหุ่นเพรียวสวยว่า “การมีสุขภาพดีนั้นเชิ๊กซี่ที่สุดแล้ว” ซึ่งทำให้นางเอกของเรื่องต้องพยายามออกกำลังกายอย่างหนักเพื่อเอาชนะใจตนเอง และเสียงเรียกร้องของสังคม ละครชุดเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ความอ้วนคือสิ่งไม่พึงประสงค์และถูกจัดให้เป็นชายขอบของสังคม และทำให้ผู้หญิงถูกปฏิบัติเสียดจากผู้ชายจึงนำมาสู่คำถามที่ว่า คำว่า “สวยและผอม” ในแต่ละวัฒนธรรมนั้นแตกต่างกันอย่างไร

รากฐานของ “ความสวย” ในแต่ละประเทศ นั้นแตกต่างกัน ละครชุดเรื่องนี้ได้เผยให้เห็นความสวยในแบบเกาหลีใต้ซึ่งหมายถึงการมีรูปร่างที่ผอมบางแต่แข็งแรง ดังเช่นชื่อเรื่องที่สื่อถึงต้นแบบความงามในโลกตะวันตกคือ “เทพีวินัส” ตามชื่อเรื่อง *Oh My Venus* ที่สื่อถึงความงามอย่างรูปปั้นเทพีวินัส “The Venus of Willendorf” ที่เป็นตัวอย่างของความอุดมสมบูรณ์เพราะว่าลักษณะร่างกายในรูปแบบนี้เหมาะกับการอยู่รอด เป็นผู้มีรูปร่างแข็งแรงกำยำ ลักษณะที่อ้วนท้วนสมบูรณ์พร้อมที่จะเป็นแม่คนได้ โดยรูปปั้นนี้ไม่มีหน้า ไม่มีดวงตาทั้งสอง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าใบหน้าไม่ได้เป็นสิ่ง

ที่คนตระหนักถึงเป็นสิ่งแรก แต่คือการมีร่างกายที่ใหญ่และแข็งแรงเพื่อความอยู่รอด จึงเป็นที่น่าสังเกตว่า ความสวยในอดีตหมายถึงความอ้วนท้วนสมบูรณ์เพื่อใช้ร่างกายที่แข็งแรงดำรงชีวิต แต่ในปัจจุบันนิยามความงามแบบวินส์ได้เปลี่ยนไปเป็นความผอมบาง จึงนำมาสู่การตั้งคำถามว่า ความสวยนั้นเกิดจากมาตรฐานของใคร และแบบไหนจึงงาม

ทั้งนี้มาตรฐานความอ้วนผอมในแต่ละยุคสมัยนั้นแตกต่างกันไป ทว่าภายในละครชุดเรื่องนี้นำเสนอว่า “ความอ้วน” คือสิ่งที่ตรงข้ามกับความงาม การเป็นคนอ้วนจะถูกตีตราว่าเป็นผู้ไม่ดูแลสุขภาพ ขาดการออกกำลังกาย ภาวะโภชนาการผิดปกติ ในขณะที่ความผอมหมายถึงความสวยและการประสบความสำเร็จของผู้หญิง *Oh My Venus* จึงเสนอให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเรือนร่างของผู้หญิงที่สร้างความกดดันให้แก่ตัวผู้หญิงเองในเรื่องที่ต้องพยายามลดน้ำหนักและดูแลสุขภาพเพื่อให้ดูสวยงามและเป็นที่ยอมรับของคนในสังคมและผู้ชายที่ตัวเองรัก โดยมาตรฐานความงามในเรื่องขึ้นอยู่กับสังคมแบบชายเป็นใหญ่และระบบทุนนิยมที่สนับสนุนว่า ความงามคือความผอมเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงที่มีรูปร่างอ้วนจึงต้องพยายามพาตัวเองกลับเข้าสู่มาตรฐานกระแสหลักของความงามด้วยการพึ่งพากระบวนทุนนิยม เช่น การพึ่งสถาบันความงาม การเข้าสถานออกกำลังกาย หรือการจ้างผู้ดูแลรูปร่างส่วนตัว

สำหรับบริบททางสังคมของสาธารณรัฐเกาหลีหรือเกาหลีใต้ นั้นเป็นระบบสังคมแบบชายเป็นใหญ่ที่ชัดเจน ระบบค่านิยม ความเชื่อ เศรษฐกิจและการเมืองเป็นไปตามมาตรฐานของชาย โดยเฉพาะมาตรฐานความงามที่ถูกกำหนดด้วยความพึงปรารถนาในสายตาชาย กรณีตัวอย่าง สำนักข่าวในเกาหลีได้หลายสำนักได้นำเสนอภาพผู้หญิงเกาหลีที่มีร่างกายอ้วนท้วนและถูกมองเป็นชายขอบของสังคม สาวเกาหลีคนนี้มีชื่อว่า วิเวียน คิม ส่วนสูง 165 เซนติเมตรและน้ำหนัก 70 กิโลกรัม วิเวียนถูกเพื่อนนางแบบพลัสไซส์ในสหรัฐอเมริกาวิพากษ์ว่าผอมเกินไป ในขณะที่ในเกาหลีใต้เธอกลับถูกจัดอยู่ในกลุ่มของผู้หญิงที่น้ำหนักเกินพอดี เนื่องจากเกาหลีใต้มีการนิยามว่าผู้หญิงที่น้ำหนักตัวเกิน 50 กิโลกรัมเป็นคนอ้วน (thai pbs)¹ ทำให้วิเวียนต้องย้ายถิ่นฐานไปทำงานเป็นนางแบบที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเพราะว่าคนที่ประเทศเกาหลีใต้

¹ อ้างอิงจาก <https://news.thaipbs.or.th/content/255338>

ไม่ยอมรับในรูปร่างของเธอ ทั้งนี้ในข่าวที่เขียนถึงเรื่องราวของวิเวียน คิม ยังได้นำเสนอผลสำรวจที่ว่าผู้หญิงที่มีรูปร่างอ้วนนั้นไม่พอใจในรูปร่างของตนเอง หรือแม้แต่ดาราสีลปินเกาหลีที่มีรูปร่างดีอยู่แล้วก็ยังไม่พอใจกับเรือนร่างของตน และยอมรับถึงความเครียดที่มีต่อการควบคุมน้ำหนัก โดยผลสำรวจเมื่อปี ค.ศ. 2013 พบว่านักศึกษาสาวในเกาหลีใต้จำนวน 154 คน ไม่พอใจในรูปร่างตนเองถึงร้อยละ 95 และมีถึงร้อยละ 60 ที่ต้องการลดน้ำหนักด้วยเหตุผลเพราะต้องการสวยงามดูดี เหมือนกับดารานักร้องที่เห็นทางโทรทัศน์ หลายคนจึงหันไปพึ่งการอดอาหารและศัลยกรรม ซึ่งแม้แต่ตัวซิลปินในเกาหลีใต้เองก็ยังยอมรับถึงความยากลำบากในการควบคุมน้ำหนักตามความต้องการของตนสังกัด

จากข่าวตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นภาวะความกดดันของผู้หญิงในประเทศเกาหลีใต้ที่ต้องดูแลรักษาร่างกายตัวเองให้ผอมอยู่เสมอ เพื่อให้มีที่ยืนในสังคม รวมไปถึงเพื่ออาชีพการงานและชีวิตครอบครัวในอนาคต เพราะคนเกาหลีเชื่อว่าการมีร่างกายที่อ้วนนั้นคือความไม่แข็งแรง อีกทั้งสภาพสังคมชายเป็นใหญ่มีส่วนสร้างความกดดันด้วยการล้อเลียนหรือทักท้วงถึงรูปร่างของผู้หญิงที่อ้วนเพื่อที่จะกดดันให้พวกเธอต้องเปลี่ยนแปลงตนเองแทนที่การตระหนักถึงคุณค่าและความงามในแบบของตนเอง นอกจากนี้ ผู้หญิงยังใช้รูปร่างและความงามแข่งขันกับผู้หญิงด้วยกันเพื่อให้ผู้ชายยอมรับ แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้หญิงติดอยู่ในมายาคติ ความสวยเท่ากับความผอมที่ผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตยเห็นว่าสมควรโดยที่ผู้หญิงไม่สามารถต่อรองกับอำนาจนี้ ตรงกันข้ามกลับพยายามดำรงตนให้เข้ากับชนบททางสังคมที่ผู้ชายวางไว้ให้ได้มากที่สุด

1. คังจูอิน : จากความผอมสู่ความอ้วนและมายาคติสาวรักสุขภาพ

Oh My Venus เป็นเรื่องราวของผู้หญิงที่ชื่อว่า “คังจูอิน” อดีตสาวสวยดาวโรงเรียน เธอได้รับการยกย่องจากเด็กผู้ชายในโรงเรียนหลายต่อหลายคนจนได้รับสมญานามว่าเป็น “วินัสแห่งแทกู” คังจูอินเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียนและมีความฝัน

อยากเป็นทนายความเสมอมา ในช่วงที่อยู่ที่โรงเรียน เธอได้พบรักกับนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียนอย่างอิมมูซิกซึ่งทั้งสองคนตกลงปลงใจคบกัน แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาถึงจูอินไม่เคยทราบเลยว่าเพื่อนสนิทของเธอที่สมัยเรียนนั้นมีรูปร่างอ้วน อย่างโอซุจิน แอบรักอิมมูซิกมาตลอด และจุดพลิกผันของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อปัจจุบันคังจูอินเป็นทนายสาวร่างอ้วนที่ถูกแฟนบอกเลิกและทำให้เธอรู้สึกเสียศูนย์ เธอจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเรียกความมั่นใจของตนเองกลับคืนมาด้วยการลดน้ำหนักที่ผิดวิธี และการเดินทางไปทำงานในครั้งนั้นได้พาเธอมาพบกับพระเอกคือโค้ชชินมึที่อาสาช่วยเหลือลดน้ำหนักพร้อมกับมอบนิยามความงามแบบใหม่แก่เธอว่า ความสวยคือการมีสุขภาพที่ดีจนทำให้ในที่สุดทั้งสองคนตกลงแต่งงานกัน

ละครชุดเรื่องนี้แสดงให้เห็นนิยามอ้วน-ผอม ค่านิยมสาวรักสุขภาพและความสัมพันธ์ระหว่างระบบทุนนิยมกับความผอมในสังคมเกาหลีใต้ โดยในตอนเปิดเรื่องผู้หญิงผอมสวยจะเป็นที่ยอมรับของผู้ชายมากกว่าและสมหวังในรัก มีการเทิดทูนผู้หญิงที่สวยงามและการแสดงความคลั่งไคล้ในหมู่เด็กผู้ชายต่อผู้หญิงสวยและทำให้เด็กผู้หญิงที่ไม่ผอมสวยไร้ตัวตนและถูกกีดกันออกไปจากสังคม ดังที่กลุ่มเด็กชายในเรื่องจะตามอ่านประวัติผู้หญิงสวยตามนิตยสาร ส่วนเด็กหญิงในเรื่องส่วนใหญ่จะมองคังจูอินด้วยความอิจฉาในความสวย ทั้งนี้วัฒนธรรมในโรงเรียนยังทำให้เด็กหญิงเอาตนเองมาเปรียบเทียบกับเพื่อน เช่น ในเรื่องของการชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูง มีการเปรียบเทียบความสวย ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตาภายนอก และพากันชื่นชอบในความงามแบบคังจูอินดังที่ตัวละครหนึ่งกล่าวว่า “ชีวิตในยุคดิทรรมขนาดนี้ จะเรียนไปทำไม” สะท้อนค่านิยมว่าหากมีความงามเป็นที่ตั้งความรู้ก็ไม่จำเป็น สอดคล้องกับชุดความเชื่อที่ว่า “ผู้หญิงสวยคือผู้หญิงผอม” และ “ผู้หญิงสวยจะได้ทุกอย่าง” ด้วยเหตุนี้ค่านิยมดังกล่าวจึงได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากระบบทุนนิยมที่ทำให้ผู้หญิงต้องซื้อหาบริการเพื่อรักษารูปร่างหรือใช้สินค้าต่าง ๆ เพื่อที่จะมีรูปร่างผอมเข้าตามขนบของสังคมและก่อให้เกิดโฆษณาที่ผลิตซ้ำค่านิยมผอมสวยและมาตรฐานความงามที่มากขึ้นละเอียดขึ้นเพื่อกระตุ้นให้ผู้หญิงจับจ่ายมากขึ้นเพื่อความงามตามขนบนิยม เพราะหากพวกเขาจะต้องอยู่ในสังคมปิตาธิปไตย เธอก็ต้องใช้สินค้าและบริการเหล่านี้

เพื่อดูแลร่างกายตนเอง เพื่อตอบสนองความต้องการของชายคนรัก และหลีกเลี่ยงจากการเป็นชายขอบของสังคม

ตัวละครคังจูอินเมื่อมีรูปร่างอ้วนขึ้นถูกนำเสนอว่าเป็นคนที่ล้มเหลวโดยเฉพาะในเรื่องความรักและไม่ได้รับความสนใจจากเพศตรงข้าม ดังฉากที่คังจูอินเผชิญกับสายตาของคนในออฟฟิศที่ดูคังจูอินเป็นลมในช่วงการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ เธอถูกหัวเราะเยาะจากผู้ร่วมงาน ความกดดันที่ตัวละครได้รับถูกผลิตซ้ำเพื่อขบขันความเป็นชายขอบที่สังคมมอบให้แก่ความอ้วนของเธอ คังจูอินจึงต้องพาตนเองกลับเข้าสู่โครงข่ายของทุนนิยมที่เข้ามาจัดการกับเรือนร่างของเธอในนิยามใหม่คือ มายาคติสาวรักสุขภาพ กล่าวคือ ผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบคือผู้ที่ผอมบางแต่แข็งแรงสุขภาพดี ในขณะที่เดียวกันก็นำเสนอว่าความอ้วนคือสาเหตุแห่งโรค ดังที่คังจูอินเป็นโรคไทรอยด์เป็นพิษ คังจูอินจึงต้องออกกำลังกาย ควบคุมอาหารอย่างหนัก เพื่อทำการรักษา โดยได้รับความช่วยเหลือจาก “พระเอก” ซึ่งการเข้ามาช่วยเหลือของผู้ชาย สะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงไม่สามารถประสบความสำเร็จได้โดยปราศจากผู้ชาย และเป็นการสนองค่านิยม “ผอมแบบคนรักสุขภาพ” เพื่อรองรับระบบทุนนิยมที่ต้องการขายสินค้าและบริการเพื่อสุขภาพ และจากการที่นางเอกทำอาชีพเป็นทนายความจึงมีรายได้ที่มั่นคงและเป็นฐานลูกค้าชั้นดีของทุนนิยมที่ยอมจ่ายเพื่อสุขภาพที่ดี

การต้องทำตามความคาดหวังของสังคมทำให้ผู้หญิงรู้สึกกดดันและหาทางออกด้วยหลายวิธีเพื่อที่จะทำให้เธอผอมและมีรูปร่างกลับมาดีดังเดิมได้ ดังที่คังจูอินหาทางออกด้วยการทานยาลดความอ้วนตามท้องตลาด ใส่สายรัดส้นเตี้ยพยายามลดน้ำหนักด้วยการกินแบบผิด ๆ เช่น การกินผักกาดขาว การดื่มชาซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นพฤติกรรมลดน้ำหนักที่หักโหมมากเกินไปไม่ส่งผลดีต่อสุขภาพ สะท้อนให้เห็นการปูเรื่องเพื่อเข้าสู่นิยามใหม่ของการผอมแบบสุขภาพดีภายใต้การดูแลและรับบริการจากผู้เชี่ยวชาญคือโค้ชซินิม (พระเอก) จะเห็นได้ว่าภายใต้ระบบทุนนิยมนายทุนได้ผลิตสินค้าและบริการเกี่ยวกับอาหาร จัดการความอ้วนออกมาในหลากหลายรูปแบบ ในกรณีที่ผู้หญิงที่บริโภคอาหารมากเกินไปจนคิดว่าตนเองอ้วน แล้วต้องการจัดการความอ้วน นายทุนก็ได้ผลิตสินค้าและบริการเพื่อรองรับความต้องการ

ในการลดความอ้วน (ปัทมา, 2560) อาทิ การสร้างสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ มาช่วยส่งเสริมให้ผู้หญิงพยายามกลับเข้าชนบทของสังคม ซึ่งสินค้าที่ทำให้ผอมและสวยเหล่านี้ก็ถูกผลิตมาจากบริษัทของชนชั้นนำในสังคม ผู้หญิงที่ตกอยู่ใต้มายาคติเหล่านี้จึงต้องทำงานหนักเพื่อจ่ายเงินให้กับสินค้าต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยความเชื่อที่อำนาจสังคมเบี่ยงเบนกดดันและบอกว่า ความผอมนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

การนำเสนอมายาคติผอมแบบสุขภาพดีในละครเรื่องนี้กระทำการผ่านการนำเสนอการใช้ชีวิตแบบเสียสุขภาพของคังจูอินที่เธอมีก้อยู่ทำงานจนดึก ละเลยการดูแลสุขภาพซึ่งอาจมาจากการทำงานหนักและการรับประทานอาหารไม่ถูกหลักโภชนาการ การเข้ามาของตัวละครพระเอกอย่างโค้ชชินิม แสดงให้เห็นถึงกระบวนการจัดระเบียบชีวิตสตรีถูกจัดการโดยบุรุษเป็นการแสดงอำนาจบุรุษในฐานะต่าง ๆ เช่น โค้ชชินิมที่กลายเป็นสามีของเธอ และพ่อของคังจูอินที่คอยปลุกฝังเรื่องความรักให้แก่ลูกผ่านนิทานเรื่องซินเดอเรลล่า ทั้งสองคนต่างสามารถหล่อหลอมให้คังจูอินเป็นผู้หญิงแบบที่สังคมต้องการได้โดยโค้ชชินิมสอนวิธีการออกกำลังกายและดูแลสุขภาพอย่างถูกต้อง ส่วนพ่อได้ปลุกฝังวาทกรรมความงามเป็นใบเบิกทางสู่ชีวิตที่ดีแก่เธอ หากพิจารณาตัวละครโค้ชชินิมในฐานะตัวแทนของวาทกรรมความงามแบบใหม่คือ “สวยสุขภาพดี” แสดงให้เห็นว่ามาตรฐานนี้ถูกกำหนดโดยชายและเป็นการบอกไปว่าหากสุขภาพไม่ดีย่อมไม่ “งดงาม” โค้ชชินิมจึงเป็นตัวแทนของผู้นำวาทกรรมทางสังคมมาบังคับใช้กับผู้หญิง โดยที่ผู้ชายมีอำนาจสั่งการ และบังคับให้ผู้หญิงหันมาสนใจ ใส่ใจการดูแลสุขภาพตัวเองแม้จะขัดกับความสุขของพวกเขาเองก็ตาม

มายาคติที่ถูกสร้างจากสังคมที่ผลิตซ้ำให้เห็นในสามระดับผ่านตัวละครคังจูอินและการสั่งการจากผู้ชายซึ่งคือโค้ชชินิมและพ่อ เป็นตัวแทนแห่งเหตุผลสร้างความงามให้ตัวละครต้องปรับตัวให้ไม่เป็นชายขอบของสังคม จากวินสแห่งแทกูที่เป็นคนมีชื่อเสียงในความสวย รูปร่างดีและได้รับการยอมรับ สู่การเป็นซินเดอเรลล่าตามมายาคติที่ถูกส่งผ่านหนังสือที่พ่อเล่าให้ฟังในตอนเด็ก การสมหวังในความรักกับเจ้าชายจึงเปรียบเสมือนการมีตัวตนในสังคม และเป็นมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับว่าดี ต่อมาเมื่อคังจูอินนอกหักทำให้ความเชื่อในคุณค่าของความสวยของเธอถูกสั่นคลอน เป็นผลมา

จากผู้ขายปฏิเสธเธอเพราะรูปร่างที่อ้วนท้วนขึ้น การปรับตัวเพื่อที่จะได้มาซึ่งการยอมรับอีกครั้งและมีตัวตนในสังคมคือการเสนอทางออกจากพระเอกอย่างโคซซึนิมิ ที่เป็นผู้นำเสนอมายาคติความสวยแบบรักสุขภาพ หรือการมีความสวยแบบสุขภาพดี แสดงให้เห็นถึงมายาคติที่ถูกสร้างเป็นลำดับขั้นในการกีดกันผู้หญิงที่ไม่ได้มาตรฐานของสังคม และทำให้ผู้หญิงที่ไม่ตรงตามมายาคติมีความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนตัวเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ และไม่ตกเป็นชายขอบของสังคม

2. ชายเป็นใหญ่และอำนาจของชายเหนือเรือนร่างของสตรี

ดังที่กล่าวมาแล้วค่านิยมของความงามผู้หญิงนั้นถูกปรับเปลี่ยนไปตามความปรารถนาของชายและระบบทุนนิยม เนื่องด้วยตัวละครพระเอกอย่างโคซซึนิมิเป็นตัวแทนของมายาคติสวยแบบสุขภาพ ในหัวข้อนี้จึงมุ่งแสดงให้เห็นอำนาจของชายเหนือเรือนร่างสตรีที่ปรากฏในละครชุดเรื่อง *Oh My Venus* ในอดีตโคซซึนิมิได้ทำการ “ปั้นหุ่น” ให้กับดาราสอลลิวู้ดชื่อดังมาก่อน เขาได้แปลงโฉมแอนนา ซู จากดาราสาวที่อ้วนท้วนให้กลายเป็นดาราสาวสวยสุขภาพดีและยังทำให้เธอหลุดพ้นจากอาการโรคซึมเศร้า ความสำเร็จที่เขาสามารถหลอมปั้นเรือนร่างของแอนนาได้ทำให้เขามีชื่อเสียงในนาม จอห์น คิม และในระหว่างการฝึกฝนเพื่อเปลี่ยนแปลงหุ่นของแอนนาในเรื่องจะมีการโฆษณาผ่านทางโทรทัศน์เพื่อสร้างความหวังให้กับผู้หญิงทั่วโลกที่อยากกลับมา มีหุ่นที่ดีแบบแอนนา ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นความเชื่อมั่นว่าผู้ชายจะสามารถเปลี่ยนแปลงรูปร่างของพวกเธอได้นำมาสู่การซื้อหาบริการเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปร่างของตน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นบทบาทของ “สื่อ” ที่มีอำนาจในการทำให้ผู้หญิงอยากเปลี่ยนแปลงตนเองด้วยดังที่คังจูอินตัดสินใจจ้างโคซซึนิมิเพื่อมาดูแลร่างกายของเธอ และสะท้อนบทบาทของชายชาวเกาหลีใต้ที่มีเหนือเรือนร่างของผู้หญิงตะวันตกว่า แม้แต่ความงามแบบฉบับของดาราสอลลิวู้ดยังผ่านการหลอมปั้นโดยผู้ชายชาวเกาหลีใต้เช่นกัน

การเข้ามาของตัวละครชายที่เป็นพระเอกคอยช่วยเหลือนางเอกแสดงให้เห็นถึงสถานะที่ด้อยกว่าของผู้หญิงที่พยายามลดน้ำหนักเพื่อให้ได้รูปร่างที่เป็นที่ต้องการของสังคมโดยมีผู้ชายนำทางไปสู่สุขภาพที่ดีแบบที่ยืนด้วยการออกกำลังกายและควบคุมอาหารแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงไม่สามารถหลุดจากกรอบที่ผู้ชายมอบให้ ทั้งนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมและชายที่ถูกแบ่งแยกกันอย่างชัดเจนในเรื่องของผู้หญิงเป็นตัวแทนแห่งอารมณ์และทำสิ่งที่ดูไม่มีเหตุผล เช่น การทำงานจนละเอียด สุขภาพ การกินอาหารตามอารมณ์ การไม่รู้จักควบคุมตนเอง ส่วนผู้ชายเป็นตัวแทนแห่งความฉลาด มีตรรกะและเหตุผล สามารถใช้ความมีเหตุผลของตนเองในการสั่งสอนและควบคุมผู้หญิงให้เป็นในแบบที่ตนเองต้องการได้ เหตุการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือเรือนร่างผู้หญิงและผู้หญิงก็ไม่สามารถจัดการตนเองได้โดยปราศจากผู้ชายไม่เพียงเท่านั้น นอกจากนี้ผู้หญิงจะลดความอ้วนโดยมีผู้ชายควบคุมแล้วยังเป็นไป “เพื่อผู้ชาย” อีกด้วย ดังที่คิมจูอินไฝฝินว่า หากเธอกลับไปผอมได้อีกครั้ง อิมอูซิกก็อาจจะเปลี่ยนใจกลับมาหาซึ่งทำให้แม่ของเธอสบายใจเพราะหวังให้ลูกแต่งงานมีครอบครัว คังจูอินจะได้ทำหน้าที่เป็นภรรยา ซึ่งเธอจะต้องมีรูปร่างหน้าตาต้องใจผู้ชายก่อนเป็นอันดับแรก ผู้ชายจึงมีอำนาจทั้งเหนือเรือนร่างและความรู้สึกของผู้หญิง

ในบริบททางวัฒนธรรมของเกาหลีใต้จะพบค่านิยมครอบครัวและการจัดวางบทบาทตายตัวของสตรีในฐานะแม่และเมียที่ดีตงกรณีศึกษาจากข่าวบันเทิงเกาหลีใต้ที่ผู้หญิงที่เป็นคนดังต่างมีปณิธานหรือความฝันเกี่ยวกับการแต่งงานและเป็นแม่ที่ดี โดยสังคมกำหนดให้พวกเธอเชื่อว่าการเป็นเมียและแม่คือหน้าที่และเป็นสิ่งที่พวกเธอจะต้องทำ ถ้าทำถึงจะได้รับการยอมรับและเชิดชูจากสังคมชายเป็นใหญ่ บทบาทเหล่านี้จึงถูกปลูกฝังในตัวพวกเธอมาตั้งแต่เป็นเด็กหญิงว่าคือสิ่งที่ถูกต้อง หากผู้หญิงพยายามคิดหรือทำอะไรนอกกรอบนอกทางก็จะถูกประณามว่ากล่าวให้ได้อับอายขายหน้า (VoiceTV, 2562) จากในเรื่องการเลิกรากับอูซิกจึงทำให้เธอถูกกดดันจากแม่และสร้างความกดดันให้กับตัวเธอเองในการกลับเข้าสู่ค่านิยมครอบครัว ความหวาดกลัวว่าจะไม่ได้ทำหน้าที่เมียและแม่ให้กับผู้ชายผลักดันเธอให้เข้าสู่การหลอมปั้นเรือนร่างโดยโค้ชชินม

กระบวนการ “ปั้นหุ่น” ของโคัชชินิมเป็นอีกหนึ่งความพยายามของผู้ชายที่จัดผู้หญิงให้เข้าชนบโดยการให้คุณค่าว่า “เป็นผู้หญิงที่สุขภาพดีนั้นเช็กซ์ที่สุดแล้ว” ซึ่งเป็นประโยชน์ประจำของโคัชที่กล่าวกับคังจูอิน โดยวิธีการช่วยเหลือของโคัชชินิมคือการให้เล่นฟิตเนสอย่างหนัก การควบคุมอาหารที่เข้มงวด การพาไปตรวจร่างกาย ซึ่งเป็นการไปส่งเสริมอุดมการณ์ของทุนนิยม เพราะการไปฟิตเนส สถานตรวจสุขภาพ และการซื้ออาหารลดความอ้วนล้วนมีราคาสูง ในกระบวนการนี้ผู้ชายสามารถสั่งและควบคุมการกระทำต่าง ๆ เหนือเรือนร่างผู้หญิงได้ ผู้ชายมีอำนาจในการหลอมปั้น บังคับหรือแม้แต่จะรับเงินจากผู้หญิง นัยยะหนึ่งอาจเพื่อรักษาสุขภาพ เรื่องอาการไทรอยด์ อีกนัยหนึ่งคือการบังคับให้ร่างกายของเธอนั้นมีรูปร่างที่ดีตรงตามที่พระเอกต้องการ ดังคำกล่าวของโคัชชินิมที่ว่า “ร่างกายคุณเป็นของผม” ซึ่งตามแนวคิดสตรีนิยมแล้วถือเป็นคุกคามสิทธิเหนือเรือนร่างของสตรี อันหมายถึงสตรียอมมีสิทธิพื้นฐานเกี่ยวกับรูปร่างของตนไปจนถึงการเลือกมี/ไม่มีเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์/ยุติการตั้งครรภ์

ซีโมน เดอ โบวัวร์ (Simone de Beauvoir) ซึ่งเป็นนักสังคมนิยมและนักปรัชญาเอ็กซิสตรองเซียลลิสต์ชาวฝรั่งเศส กล่าวไว้ในหนังสือ *The Second Sex* (1957) เดอ โบวัวร์ เห็นว่าผู้หญิงนั้นต้องยอมรับสถานภาพเพศที่สอง ซึ่งมีมาตั้งแต่ประวัติศาสตร์ยุคหิน ที่มนุษย์ยังอยู่กันเป็นสังคมล่าสัตว์และเก็บของกินตามป่าเขาลำเนาไพร เดอ โบวัวร์ วิเคราะห์จากการศึกษาบทบาทของหญิงและชายที่แตกต่างกันว่า ผู้หญิงถูกสอนและปฏิบัติเสมือนเป็นวัตถุที่ผู้ชายเป็นเจ้าของ เข้าเข้าเจ้าของ แทนที่จะอยู่ในฐานะที่ผู้หญิงแต่ละคนมีประสบการณ์เป็นของตนเอง² คำกล่าวว่าร่างกายของคุณเป็นของผม นั้นจึงแสดงให้เห็นการละเมิดและเข้ามามีสิทธิในการจัดการกับเรือนร่างของผู้หญิงที่สยบยอมต่อมายาคติสวแบบสุขภาพดี นอกจากสูญเสียสิทธิในการมีรูปร่างตามแบบที่ตนเองเป็นแล้ว คังจูอินยังสูญเสียสิทธิในการรับประทานอาหารตามความต้องการของตนและร่างกายของเธอกลายเป็นของผู้ชายอย่างแท้จริง เมื่อเรื่องพื้นฐานเช่นการกินอาหารกลายเป็นเรื่องที่ต้องได้รับการอนุมัติจากผู้ชายก่อนจึงจะทำได้ ดังที่

² อ้างอิงจาก https://www.baanjomiyut.com/library_3/empowerment_theories/05.html

“จากมีพุงไปสู่มิมีพุง” เป็นการเปลี่ยนแปลงที่นางเอกใช้ยื่นข้อต่อรองเพื่อให้ได้รับอนุญาตให้ทานของหวานและแม้ว่าเธอจะไม่มีพุงแล้ว แต่รูปร่างที่ดียังคงต้องถูกรักษาไว้

ในเรื่องเสนอให้เห็นภาพการออกกำลังกายอย่างหนักของคังจุนอินเป็นสำคัญ และการให้กำลังใจของตัวละครผู้ชายทั้งสามคนที่คอยผลักดันนางเอกมีสุขภาพที่ดีขึ้น ผู้หญิงจึงไม่สามารถที่จะหยุดล้มความตั้งใจกลางคันได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในขณะที่รับชม ผู้ชมได้ทำหน้าที่เดียวกับ “ผู้ชาย” และสังคมที่จ้องมอง ตำหนิ หรือแม้แต่เอาใจช่วยให้ นางเอก “ผอม” เพื่อกลับมาสวยอีกครั้งเพราะผู้ชมก็ตกอยู่ภายใต้วาทกรรมเดียวกัน ว่า ความผอมคือคนสวยและความงามมีแบบฉบับเดียว นอกจากนี้ในการคบหากันที่ นำเสนอภาพพาฝันของคังจุนอินและโคซชินมภายในเรื่องจะต้องมีภาพการออกกำลังกาย ด้วยเสมอ สองคนนี้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน แบบความรักของชายหญิงที่คบหาดูใจกัน มักมีคำพูดหวาน ๆ หรือจุดขายคือการทำท่าเตี้ยปาก ที่เป็นท่าคล้ายกำลังส่งจูบ ให้แก่กันเป็นการส่งผ่านความโรแมนติกแบบรักพาฝัน หากสังเกตในระดับที่ลึกลงไป ในเหตุการณ์แสดงความรักเหล่านี้มักจะถูกขัดจังหวะทุกครั้งด้วยการที่โคซชินมมักจะ สั่งให้นางเอกไปออกกำลังกาย เช่น การวิ่งลู่วิ่ง หรือการออกกำลังกายโดยสร้าง กล้ามเนื้อ (weight training) ด้วยกัน ทั้งนี้คำพูดที่สำคัญคือเมื่อปรากฏจากที่นางเอกและ พระเอกนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน สิ่งที่พระเอกมักจะบอกย้ำกับคังจุนอินเสมอคือ “การมีสุขภาพที่ดี นั้นแซ่ซึกที่สุดแล้ว” หรือ “ถ้าแข็งแรงกว่านี้จะสวยกว่านี้” แสดงให้เห็น การวางมาตรฐานและประเมินเรือนร่างของผู้หญิงโดยผู้ชายว่าต้องเป็นรูปร่างที่ผอมและ สุขภาพดีเท่านั้น

“ความสวย” จึงยังคงเป็นอำนาจและการนิยามจากบุรุษซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วน ส่งเสริมมายาคติความงามเพื่อให้ผู้หญิงยังคงรักษารูปร่างหรือออกกำลังกายเอาไว้เสมอ ไม่สามารถที่จะลุกขึ้นมาใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองชอบได้ ยกตัวอย่างเช่น กิจกรรม การดูหนังและกินไก่ทอดบนโซฟาที่แสดงให้เห็นถึงความสุขของผู้หญิงที่มาจากการได้ ทานของอร่อย แต่กิจกรรมเหล่านี้ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปเพราะถูกตัดสินว่าเป็นเรื่อง เสียสุขภาพ จึงต้องหันไปออกกำลังกายแทน เพื่อให้มีรูปร่างที่สวยงาม ตอบสนองในสิ่งที่คู่รักของตนต้องการ อำนาจยังครอบคลุมไปถึงช่วงเวลาที่พระเอกไม่อยู่

เพราะต้องทำการรักษาตัวจากมะเร็งกระดูก แต่คำสั่งของเขายังคงบังคับนางเอกให้ออกกำลังกายและควบคุมการกินอาหารต่อไป โดยส่งวิดีโอออกกำลังกายให้พระเอกดูเสมอ แสดงให้เห็นว่าอำนาจของผู้ชายที่ครอบงำร่างกายของผู้หญิงสามารถควบคุมไปได้ทุกที่ หรือแม้แต่ในสถานที่ทำงานของนางเอก ที่คงจูนีนักจะต้องนึกถึงคำพูดของพระเอกว่า ให้ดื่มน้ำเยอะ ๆ นั่งหลังตรง และออกกำลังกายตามที่พระเอกเคยสอน คำพูดและคำสั่งให้ปฏิบัติตาม แม้ว่าร่างกายของคนสั่งจะไม่อยู่แสดงให้เห็นถึงวาทกรรมทางสังคมที่ส่งอิทธิพลแบบฝังรากลึกให้คนยอมทำตามเช่นเดียวกับวาทกรรมความงามที่แม้จะไม่มีตัวตนแต่ผู้หญิงก็ยังยอมทำตาม

ทั้งนี้เมื่อความสัมพันธ์ของทั้งสองเปลี่ยนจากแฟนสู่การเป็นสามีภรรยา นางเอกตั้งครรภ์และร่างกายของเธอเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง จังจูนีนมีรูปร่างที่อ้วนขึ้น พระเอกกลับมาจากต่างประเทศก็ตกใจเมื่อเห็นร่างกายที่เปลี่ยนไป แม้เธอจะมีลูกซึ่งส่งผลทำให้กินอาหารเยอะและทำให้ร่างกายอ้วนขึ้น แต่พระเอกเพิกเฉยต่อการอยากอาหารของนางเอกและออกคำสั่ง “ให้ไปออกกำลังกาย” จึงแสดงให้เห็นว่าความอ้วนยังคงต้องถูกกำจัดเสมอ แม้การทำหน้าที่เป็นแม่ก็ไม่สามารถนำมาเป็นเครื่องต่อรองได้ เมื่อผู้หญิงยังต้องครองความรัก ความสัมพันธ์กับผู้ชาย เพราะหากวันใดที่อ้วนขึ้นมากก็ต้องถูกบังคับให้จัดไขมันหรือลดความอ้วน เพื่อเป็นผู้หญิงที่เข้าตามค่านิยมคือ *การมีสุขภาพที่ดีนั้นเชิ่กซ์ที่สุดแล้ว*

ทั้งนี้ นอกจากนางเอกจะเป็นตัวแทนของความผอมสู่ความอ้วน และต้องกลับมาผอมอีกครั้งเพื่อให้เข้ากับความต้องการของสังคมชายเป็นใหญ่และวาทกรรมความงาม แม้ว่าการออกกำลังกายและการควบคุมอาหารจะถือเป็นสิ่งที่ดี และมีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ก็แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงไม่สามารถนิยามเรือนร่างที่ตนเองพึงพอใจได้ด้วยตนเอง ซึ่งแม้จะมีร่างกายอ้วนท้วนก็อาจมีสุขภาพที่ดีได้เช่นกัน แต่ในละครได้เสนอให้เห็นความอ้วนในแง่ลบ เป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนานำมาซึ่งโรคภัยและความผิดปกติ เช่น ความอ้วนที่มาพร้อมกับโรคไทรอยด์ของนางเอก ผู้หญิงจึงนิยามเรือนร่างที่น่าพึงพอใจได้จากความพึงพอใจของผู้ชายและสังคมเท่านั้นมิใช่ของตนเอง การบังคับให้นางเอกออกกำลังกายในเรื่องจึงมีความซับซ้อนคือ ในด้าน

หนึ่งทำเพื่อสุขภาพที่แข็งแรงขึ้น เป็นการรักษาโรค แต่แม่โรคของเธอจะหายไป เธอยังคงต้องสืบต่อวัฒนธรรมการออกกำลังกายเพื่อคงความเชือกซ์ และดูดีให้แก่ชายคนรัก สะท้อนภาพสังคมเกาหลีใต้ที่ผู้หญิงตกอยู่ในสถานะเป็นรอง นอกจากนางเอกคังจูอื่นแล้ว ยังมีตัวละครผู้หญิงโอซุจินที่แสดงให้เห็นถึงความกดดันจากคนที่ มีรูปร่างอ้วนมาตลอด และพยายามทำให้ตัวเองผอม โดยการเข้าคอร์สลดน้ำหนักเพื่อให้ตนเองสมหวังในความรักซึ่งสอดคล้องกับอุดมการณ์ ที่สร้างมาให้ผู้หญิงต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองให้เข้ากับค่านิยมความงาม

3. โอซุจิน จากความอ้วนสู่ความผอม : ความเก็บกดและอยากเป็นที่ยอมรับของชายคนรัก

ตัวละครโอซุจินเพื่อนสนิทของคังจูอื่นเป็นภาพแทนของผู้หญิงที่เคยอยู่ชายขอบเพราะความอ้วน แต่ได้พยายามอย่างหนักจนหลุดพ้นจากความอ้วนได้ และเป็นที่ยอมรับจากคนรอบข้าง ภูมิหลังของตัวละครนี้คือผู้หญิงเก้ง มีความสามารถฉลาดในด้านการเรียน แต่ด้วยความอ้วนของเธอ ทำให้ทุกคนไม่อยากทำความรู้จัก และมักจะโดนเพื่อนชายล้ออยู่เสมอ ทั้งนี้ในเรื่องยังสร้างภาพเปรียบเทียบเพื่อเป็นการกดดันด้วยการนำเอาตัวละครโอซุจินมาเป็นเพื่อนสนิทกับนางเอกคังจูอื่น ที่ได้รับฉายาว่าวินัสแห่งแทกู ทำให้โอซุจินรู้สึกอิจฉาเพื่อนของเธอที่มีร่างกายที่สวยงาม และโกรธจากการเข้าใจผิดว่าคังจูอื่นนำเพื่อนชายมาให้รู้จักเพราะสงสารเธอ ซึ่งปัญหาเรื่องนี้ แม้จะเกิดขึ้นจากการนัยบอด (blind date) แต่ความจริงแล้วนั้น โอซุจินได้โอ้อวดในความสวยและการเป็นที่ยอมรับของคังจูอื่นมาโดยตลอด

ภาวะความเก็บกดที่เกิดขึ้นจึงค่อย ๆ เริ่มก่อตัวขึ้นเมื่อผู้หญิงที่ต้องการความรักจากผู้ชายไม่สามารถสมหวังในความรักได้ หากเธอยังมีน้ำหนักตัวที่สูง จากการสังเกตว่าคนที่เธอแอบชอบมักจะสนใจคังจูอื่นมากกว่าตัวเธอ และเธอมักจะถูกเพื่อนชายล้อ ในขณะที่คังจูอื่นมีชายมาทักหน้าหลายตามาขอพบ

โดยเฉพาะการที่เพื่อนสนิทของเธอได้คบหากับอิมอูชิกซึ่งเป็นนักกีฬาว่ายน้ำของโรงเรียน ทุกอย่างดูสวยงาม ซึ่งความสวยงามเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นมาตรฐานหลักที่ถูกสร้างโดยผู้ชาย แม้อาจไม่พูดตรง ๆ ว่าเธอไม่เข้ากับสังคม แต่ผ่านการมองหรือคำพูดที่เป็นการดูถูกในเรื่องก็ช่วยสร้างความกดดันให้ตัวละครอย่างยิ่ง ความกดดันในชีวิตของโอซุจินสะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงรับเอาความไม่ดีไว้กับตัวเองและคิดไปเองว่าตนเองต่ำต้อยและไม่สมควรได้รับความรักเพราะความอ้วน โอซุจินจึงแสดงให้เห็นถึงผู้หญิงที่อยู่ภายใต้แรงกดดัน การมีปมในใจ เรื่องความอ้วนอยู่เสมอและพยายามทุกวิถีทางที่จะไม่กลับไปอ้วนอีก เพราะเธอกลัวการไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมซึ่งในเรื่องได้แสดงให้เห็นว่ามายาคติผอมคือสวยที่ทรงพลังนี้ ได้ส่งผลกระทบต่อสภาวะทางจิตของผู้หญิงคือ โอซุจินกลายเป็นคนหวาดระแวงและมีบุคลิกเพราะผลจากyaladความอ้วน ตัวละครโอซุจินจึงแสดงให้เห็นว่าสตรียอมรับมาตรฐานนี้เอาไว้ในใจและนำมาบังคับกับตนเองและคิดถึงตนเองในแง่ลบ

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงพลังทางสังคมที่หล่อหลอมค่านิยม “ผอมเท่ากับสวย” ทำให้ผู้หญิงมีความรู้สึกที่เก็บกดและต้องผอมเพื่อเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม ในสังคมชายเป็นใหญ่ โอซุจินมักโดนเพื่อน ๆ ล้อเรื่องความอ้วนของเธอเสมอ และมักจะใช้คำพูดที่รุนแรงและดูถูก ทั้งนี้พวกเขายังกล่าวว่าโลกยังมีสิ่งที่ยุติธรรมคือให้เธออ้วนแต่ฉลาดแต่ก็มีนัยยะของการประเมินค่าว่าเธอไม่มีคุณค่าน่าปรารถนาสำหรับชายมีเพียงความฉลาดเท่านั้น ความฉลาดที่พวกเขาล้อเลียน อาจหมายถึงนัยยะของอำนาจที่ผู้ชายไม่ยอมให้ผู้หญิงดูเหนือกว่าตนเอง หากผู้หญิงฉลาดกว่าเป็นการท้าทายอำนาจจึงต้องหาข้ออื่นมาทดแทนไว้อีกซึ่งก็คือรูปร่างที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่ชายกำหนด

การเอารูปร่างของเธอมาเกี่ยวข้องกับตัวเธอแสดงให้เห็นถึงความเหนือกว่าของผู้ชายและการบีบบังคับให้ผู้หญิงต้องเป็นหญิงที่สวยตามชนบิจึงจะถูกยอมรับคือไม่สามารถเก่งอย่างเดียวได้แต่ต้องผอมด้วย แต่ถึงแม้ว่าจะมีทั้งสองสิ่งแล้วเราจะเห็นได้ว่าผู้หญิงในเรื่องยังคงต้องอยู่ภายใต้อำนาจและการตัดสินใจของผู้ชายจากเรื่องราวความรักของเธอกับอูชิก แฟนเก่าของคังจุนฮีที่เธอได้มาคบหากับเขา

(เมื่อผมอมลงแล้ว) เธอมีมืออาการหวาดระแวงและไม่สามารถไวใจในตัวชายคนรักได้ เพราะเรามีท่าที่ยังหวงใยถึงจู๋น ในทางกลับกันผู้ศึกษามองว่าเป็นการขาดความมั่นใจของตัวละครโอซูจินเองที่ไม่เคยได้รับการยอมรับจากสังคมในเรื่องรูปร่างที่อ้วนมา เป็นระยะเวลานาน แม้เธอจะกลายเป็นคนผอมและมีหน้าที่การงานที่ดี ประสบความสำเร็จทางสังคม และสามารถทำให้ชายที่ตนเองแอบรักมาสนใจแต่เธอยังคงขาดความมั่นใจอยู่ตลอดเวลา เพราะติดอยู่เสมอว่าต้องผอมกว่านี้สวยกว่านี้ จนไม่มีความสุขกับการใช้ชีวิต

ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าหากผู้หญิงต้องการความรักจากชายคนรัก ผู้หญิงก็ต้องดูแลรูปร่างของตนเองทั้งคังจู๋นและโอซูจินต่างก็ติดอยู่กับความคาดหวังและค่านิยมความงามของสังคม โดยมีจุดร่วมกันคือ ผอมเท่ากับสวย และความสวยแบบมีสุขภาพดี เมื่อสังเกตถึงวิธีการในการลดน้ำหนักของโอซูจินจะเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับคังจู๋นซึ่งคังจู๋นเน้นให้เห็นการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพให้มีสุขภาพที่ดีอย่างยั่งยืนแต่ก็ยังติดอยู่ในวาทกรรมการมีสุขภาพดีนั้นเช็กซ์ที่สุดแล้ว ในขณะที่โอซูจินใช้การเข้าคอร์สลดน้ำหนัก ทำสปาผิวและซื้อเสื้อผ้าที่สวยงามมาสวมใส่ ทำทุกอย่างให้ดีเพื่อให้เป็นผู้หญิงที่ไม่อ้วนและดูดี และเพื่อให้ผู้ชายหันมาสนใจเธอ แต่ในที่สุดเธอก็ได้พบว่าการเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่สามารถทำให้ผู้ชายหันมาสนใจเธอได้ เพราะผู้ชายติดอยู่กับอำนาจที่ได้จากการทำงานมากกว่า

การหาทางออกของโอซูจินแล้วแต่เป็นการรับใช้สังคมทุนนิยมปิตาธิปไตย ที่ผู้หญิงต้องทำงานหาเงินเพื่อไปซื้อคอร์สลดน้ำหนัก ทำสปาผิว ซื้อเสื้อผ้า ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้กลับไม่เคยทำให้เธอรู้สึกมีความสุขกับตัวเองเลยเพราะเธอไม่เคยคิดว่าเมื่อโตมันจะดีที่สุดในแง่กลับกลายเป็นการยิ่งไล่ตามระบบทุนนิยมที่ลวงให้คนซื้อบริการและสินค้ามากไปเรื่อย ๆ ไม่มีจุดสิ้นสุดโดยการบอกว่าคุณยังดีไม่พอ แสดงให้เห็นพลังบริโภคนิยม และการแข่งขันกันสวยเพื่อให้ดำรงซึ่งการมีตัวตนของผู้หญิง หากเธออ้วนเมื่อใด เธออาจจะไม่มีที่ยืนในสังคม ถูกล้อเลียน และที่สำคัญคือ ไม่ได้อยู่ในสายตาของชายที่เธอรัก

การเปลี่ยนแปลงตนเองจากความอ้วนไปสู่ความผอมของโอซูจินแสดงให้เห็นภาวะ “ฮัน” หรือความเก็บกดของเธอ ฮันเนื่องมาจากปมในอดีตที่เธอรู้สึกอิจฉาถึงจูอินที่เป็น “วินัสแห่งแทกู” ได้รับความสนใจจากผู้คนมากมาย แตกต่างจากเธอที่ไร้ตัวตนไม่มีใครมาสนใจ และทำให้ขาดความมั่นใจ และทำให้เกิดความเครียดที่ส่งผลต่อสุขภาพของเธอในระยะยาว ความบาดหมางของตัวละครทั้งสองเกิดจากความเข้าใจผิด คังจูอินจัดหาคู่เดทให้เธอบอกว่าเป็นคนที่ดี แท้จริง ๆ แล้ว ผู้ชายคนนั้นกลับดูถูกความอ้วนของเธอ ปมในอดีตจึงเป็นแรงผลักดันให้เขาต้องทำตามชนบของสังคมและไม่สามารถที่จะหันหลังกลับได้ หากมองว่ามันเป็นการทะเลาะกันของเพื่อนสาวที่เกิดจากการเข้าใจผิดกันในระดับแรกก็สามารถมองได้ แต่จะเห็นในระดับที่ลึกลงไปว่าการทะเลาะกันของทั้งสองคนก็อาจเกิดจากการที่สังคมสร้างความผอมเท่ากับสวย และคนที่ตกเป็นรองอย่างโอซูจินที่ความอ้วนทำให้เธอขาดความมั่นใจ ทราบดีว่าตนเองไม่เข้ากับสิ่งที่สังคมหรือผู้ชายให้คุณค่า การยั่วยุ หรือคำดูถูกจากผู้ชายที่เพื่อนพามาจับบอดจึงกลายเป็นแรงขับเคลื่อนที่ทำให้เธอพยายามเอาชนะเพื่อนรักของเธอและเอาชนะตนเอง แสดงให้เห็นการแข่งขันของผู้หญิงในสังคมชายเป็นใหญ่ที่ต้องการเป็นคนที่ดีพร้อมเพื่อจะได้รับความรักจากผู้ชายที่ตนเองต้องการ ซึ่งหากไม่มีการเปรียบเทียบ หรือให้คุณค่าใดคุณค่าหนึ่งมากกว่าก็ย่อมจะไม่เกิดการกดขี่ ล้อเลียน ประเมินค่า ดังที่ภายในเรื่องผู้ชายกล่าวว่า “อยู่แต่บ้านไปซะไม่ต้องออกมา” ซึ่งเป็นการข่มขู่ผู้หญิงที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานของสังคมให้ออกจากพื้นที่สาธารณะ โดยผู้ชายเป็นผู้พิพากษาว่าผู้หญิงแบบใดที่สามารถอยู่ได้หรือไม่ได้

ทั้งนี้การทำทุกอย่างของโอซูจินเพื่อให้ได้สมหวังกับผู้ชายที่หมายปอง แม้เธอจะคบหากับเธอ แต่ฝั่งโอซูจินดูเหมือนว่าจะจะไม่ได้รับความรักจากผู้ชายอย่างเต็มที่ เธอต้องคงสภาพความผอมและการเก็บกดจากการอยากอาหาร เมื่ออยู่ในสังคมโอซูจินจะสร้างให้ภาพลักษณ์ของตัวเองอยู่ในชนบที่ถูกต้องของผู้หญิงที่มีสุขภาพที่แข็งแรงและดูแลตัวเองเป็นอย่างดี เช่นการที่เธอทานกาแฟออร์แกนิก และสลัดผักไม่รับน้ำสลัด การไปเข้าสปา หรือซื้อเสื้อผ้า ยังแสดงให้เห็นถึงการตกอยู่ใต้วาทกรรมลวงของสังคม ที่ผู้หญิงที่ดี คือการที่ต้องผอม ดูแลตัวเอง และมีวินัย

ในการกินซึ่งการไปเข้ารับบริการสถานความสวยความงามก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อรับใช้ระบบทุนนิยม แต่เธอก็ไม่สามารถหลุดออกจากวงจรได้ เพราะถ้าเธอหยุดเธอก็จะรู้สึกขาดความมั่นใจในตัวเอง เช่นในตอนที่ไม่เห็นว่าผู้ชายจะมาสนใจ มีการตัดพ้อของตัวละครว่า ทำทุกอย่างแบบคนอื่นแล้วทำไมผู้ชายถึงไม่ได้มาสนใจ ในเรื่องให้เหตุผลว่าเป็นเพราะผู้ชายในสังคมเห็นแก่เรื่องงานเป็นสำคัญจึงไม่ได้มาใส่ใจดูแล เธอจึงต้องรับมือกับการเก็บกดเหล่านี้ด้วยตัวเองเสมอมา ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า โอซูจินคือผู้ที่ต้องการพอมเพื่อผู้ชายไม่ได้เป็นไปเพื่อตนเอง อีกทั้งในกระบวนการที่ตัวละครหญิงในเรื่อง “ห้าห้า” กันเพื่อลดความอ้วน ตัวละครชายในเรื่องกลับมีความกังวลในเรื่องงานโดยไม่ต้องสนใจเรื่องรูปร่าง สะท้อนสถานการณ์ทางสังคมที่ผู้หญิงถูกบีบให้ไล่ตามความคาดหวังของสังคมเพียงฝ่ายเดียว

บทสรุป

ละครชุดเกาหลีเรื่อง *Oh My Venus* แสดงให้เห็นพลังของค่านิยมความสวย เท้ากับความพอมในเกาหลีใต้และผู้หญิงทั่วโลกที่มีประสบการณ์ร่วมกันโดยเฉพาะในระบบสังคมแบบชายเป็นใหญ่ ผู้ชายมีอำนาจในการคาดหวัง กำหนดมาตรฐานความงาม รวมไปถึงการหลอมปั้นรูปร่างของผู้หญิงตามใจปรารถนา ในขณะที่เดียวกันระบบทุนนิยมก็ได้เข้ามาสนับสนุนด้วยการโฆษณาประชาสัมพันธ์ความงามในอุดมคติที่พอมเท้ากับสวย และความสวยต้องเป็นไปแบบสุขภาพดี พร้อมกับการเสนอสินค้าและบริการให้กับสตรีได้จับจ่ายซื้อหาเพื่อให้ตนได้งามตามอุดมคติ

การถูกหล่อหลอมในเรื่องของความอ้วนคือไม่ดี แต่พอมคือดีนั้นเกิดขึ้นมาจากอำนาจของวาทกรรมปีตาธิปไตยที่ผู้ชายมักตัดสินคนจากรูปลักษณ์ภายนอกและให้ความหมายแก่ความอ้วนว่าด้อยกว่าการมีรูปร่างที่ดีและสมส่วน ทั้งนี้การให้ความหมายที่ด้อยกว่าจะปรากฏผ่านทางคำพูดของผู้ชายเป็นหลัก เช่น โอซูจินโดนเพื่อนสมัยเรียนล้อถึงรูปร่างของเธอและการดูถูกผู้หญิงว่าไม่คู่ควร ละครชุดเรื่องนี้

แสดงให้เห็นความกดดันของผู้หญิงที่ติดอยู่ภายใต้ค่านิยมความงามมีค่ากว่าความรู้ความสามารถและแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงไม่สามารถนิยามความพึงพอใจของตนเองได้ หากไม่อิงอาศัยอยู่กับการพึงพอใจการยอมรับของผู้ชาย ตัวละครหญิงทั้งสองต่างต้องพยายามรักษารูปร่างให้หอมบางอยู่ตลอดเวลาเพื่อสร้างความมั่นใจแก่ตนเอง ละครซุตเรื่องนี้จึงแสดงกับดักความงามที่มองไม่เห็นแต่ทรงพลังพอที่จะร้อยรัดผู้หญิงไว้ตลอดไป ค่านิยมความสวยคือหอม ไม่ใช่อ่อนจึงได้แสดงให้เห็นถึงความเก็บกดที่ผู้หญิงต้องแบกรับเอาไว้ และไม่สามารถที่จะถอดถอนไปได้ การดำรงไว้ซึ่งรูปร่างที่สวยงามจึงเป็นสิ่งที่สร้างชุดความคิดให้ผู้หญิงต้องทำหลายวิธีเพื่อให้ตัวเองคงรูปร่างที่ดีและไม่กลับไปอ่อนซึ่งในกรณีของคังจูอินคือการออกกำลังกายอยู่เสมอและของโอซุจินอาจเป็นการทานผัก เข้าคอร์สลดน้ำหนักโดยผลที่ได้ก็คือชายที่รักพึงพอใจ

แม้ทั้งสองจะได้รับการยอมรับแต่ก็ยังต้องคงสถานะการมีรูปร่างดีเอาไว้เพื่อมัดใจชายคนรักและไม่สามารถต่อกรกับอำนาจตรงนี้ได้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงติดอยู่ในกับดักแห่งมายาคติที่ชายได้สร้างกรอบความคิดไว้ หากหญิงยังต้องการความรักจากชาย หญิงก็ยังคงคงไว้ซึ่งรูปร่างที่สวยงาม จึงจะสามารถเป็นที่ยอมรับได้ และในสังคมที่เต็มไปด้วยสื่อของวาทกรรมลวงที่ชนชั้นนายทุนมักจะโฆษณาถึงการให้คุณค่าความเป็นหญิงที่หอมสดคล้องกับผลิตภัณฑ์ความงามของพวกเขาก็เพื่อให้สามารถขายได้ ผู้หญิงจึงต้องตั้งใจทำงานเพื่อนำเงินจำนวนมากไปซื้อสินค้าและบริการเพื่อดูแลรูปร่างของตัวเองอย่างไม่มีที่สิ้นสุด กรอบอำนาจของทั้งโลกทุนนิยมและวาทกรรมปิตาธิปไตยจึงเป็นอำนาจที่คอยควบคุมผู้หญิงให้ไม่มีสิทธิ์เลือกที่จะใช้ชีวิตหรือแม้แต่กระทั่งเลือกมีรูปร่างตามมาตรฐานของตนเอง

รายการอ้างอิง

- 101World. (2018). อ่านเกาหลีผ่านวัฒนธรรมบันเทิงร่วมสมัย กับ จักรกริช สังขมณี. สืบค้นเมื่อ 17 พฤษภาคม 2562 จาก https://www.the101.world/101-one-on-one-ep-30-jakkrit/?fbclid=IwAR0feyg45Hq-J_L-ULbZrflBltHsbQAH75CMoMCNCDSBJK66W XuFt_sHA
- บ้านจอมยุทธ. ทฤษฎีสตรีนิยม. สืบค้นเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2562 จาก https://www.baanjommyut.com/library_3/empowerment_theories/05.html
- ประชาไท. (2014). รายงาน: รู้จักงานเขียนแนว 'สตรีนิยม' และการเขียนที่ 'ขายขอบ'. สืบค้นเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2562 จาก <https://prachatai.com/journal/2014/06/54216>
- ปัทมา กวนเมืองใต้. (2560). พุนิยมชายเป็นใหญ่กับประสบการณ์การจัดการความอ้วนของผู้หญิง. วารสารสังคมศาสตร์บูรณาการ, 4(2) (กรกฎาคม-ธันวาคม 2560), 83-107.
- อจินไตย เสงรวมญาติ. (2555). ผู้หญิงกับความอ้วน: เรือนร่างของผู้หญิงกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์ในนวนิยายขลิตร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ) คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ.
- Amber Petty. *How women's 'perfect' body types changed throughout history*. สืบค้นเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2562 จาก <https://www.thelist.com/44261/womens-perfect-body-types-changed-throughout-history/>
- Thai PBS News. (2559). ชีวิตต้องสู้ทางแบบพลัสไซส์กับค่านิยมรังเกียจคนในเกาหลีใต้. สืบค้นเมื่อ 17 พฤษภาคม 2562 จาก <https://news.thaipbs.or.th/content/255338>
- VoiceTV. (2562). วุฒิการศึกษาไร้ค่ากว่าเพศสภาพ-วิกฤติเหยียดเพศเกาหลีใต้. สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2562 จาก <https://voicetv.co.th/read/Jov-7Ttb0>

Received: May 18, 2019

Revised: November 3, 2019

Accepted: November 29, 2019